

Growing up in Public; 20 jaar eigenzinnig theater.

de start

Door die geleidelijke groei van één naar vier en van vier naar drie makers, is het startpunt van Growing up in Public voor elk van de leden verschillend. Zoals in elke geschiedschrijving, is ook hier het vaststellen van één beginpunt discutabel. Maar het moet gebeuren en is gebeurd: 31 maart 1989 is gekozen als de officiële geboortedag van Growing up in Public. Op die dag ging de voorstelling *Growing up in Public* van Paul Feld in première. *Growing up in Public* - de voorstelling werd geproduceerd door Theater Kikker. Feld maakte een grondige bewerking van *The Family* van Lodewijk de Boer voor drie acteurs: Daphne de Bruin, Paul Korssen en Els Lijesen.

In zijn thematiek vertoont Feld verwantschap met Lodewijk de Boer. Twee vrouwen (Daphne de Bruin en Els Lijesen) spelen de twee broers Doc en Kil. Geheel in het zwart - laarzen, leerachtige bloezen, zonnebrillen - steken zij elkaar de loef af met overdreven macho-gedrag. Iedere aanraking is een stomp, iedere emotie uit zich als woede. Het is een tableau vivant van de incestueuze onmacht van twee macho's geworden. (Christien de Boer, **De Waarheid**, april 1989)

de naam

De naam Growing up in Public komt van Lou Reed die in 1980 onder deze titel een elpee uitbracht, overigens zonder dat onderstaande informatie bij de bruikleners bekend was.

"Growing up in Public laat ons een opmerkelijk relaxte Lou Reed horen, die onder meer over de 'power of positive drinking' zingt. /.../ De als vanouds weer erg sterke teksten zijn van Reed zelf. Reed treedt voor de tweede maal in het huwelijk en schijnt voor zijn reputatie een opmerkelijk ordentelijk leventje te leiden. Zoals de titel van het album aangeeft, beschouwt hij zijn rock & roll-verleden als een periode van 'growing up in public with my pants down'." (Uit: Oor's eerste Nederlandse Pop-encyclopedie, 1992)

de theatergroep

Na de eerste voorstelling werd Growing up in Public gekozen als naam van de theatergroep waarmee Paul Feld een tweede voorstelling maakte, die tevens zijn afstudeerregie was voor de regie-opleiding: *Freud & Julie*. Feld werkte weer met dezelfde drie acteurs, en bewerkte voor deze voorstelling *Freule Julie* van Strindberg. *Freud & Julie* werd in eigen beheer geproduceerd met ondersteuning van opnieuw Theater Kikker en Stichting Vulkanen, opgericht door Tonny Vijzelman. Met *Freud & Julie* maakte Growing up haar eerste tournee. Samen met de productiemedewerkster van het eerste uur - Lieke Hoitink - maakte Feld intussen werk van de oprichting van een stichting.

de plek : Kikker

Het geografische startpunt van Growing up in Public lag midden in Utrecht, op de Ganzenmarkt in Theater Kikker. Behalve productionele ondersteuning bij de eerste twee voorstellingen, leverde Kikker Growing up ook een werkplek. Al was het soms vechten om ruimte in de overvolle kantoren van Kikker, dat in die tijd met dertig tot veertig vrijwilligers werkte, een plek aan een tafel, en een plank in een archiefkast konden altijd gevonden worden. Bovendien was de facilitaire ondersteuning van Kikker (telefoon, postzegels, kopieermachine, typemachine, repetitieuimte) onmisbaar voor de stichting-in-oprichting. Uit het vrijwilligersbestand van Kikker werd in 1990 de tweede productiemedewerkster van Growing up in Public gerekruteerd: Mirjam Jesse

de zwaan

Op 10 januari 1991 werd bij notaris Grafhorst aan de Bemuurde Weerd de Stichting Growing up in Public officieel opgericht. In het eerste bestuur hadden zitting: Harm Lambers (voorzitter, en zakelijk leider van Kikker), Henk van Groeningen (penningmeester), Frank van Heusden (secretaris) en Gui Fortgens. De doelstellingen van Growing up in Public zijn in de statuten als volgt omschreven:

Het doel van de stichting is het uitvoeren en begeleiden van projecten op het gebied van theater, mime, film en video, waarbij het uitdagen van theatrale en maatschappelijke conventies niet wordt geschuwd.

Van meet af aan had Paul Feld de bedoeling om de stichting uit te bouwen tot iets groters dan een eenmansbedrijf. Zijn ideaal: een werkverband met meerdere theatermakers, heeft in de periode 1991 - 1994 gestadig vorm gekregen. De opbouw van Growing up doet nog het meest denken het sprookje "Zwaan-kleef-aan". Veel makers passeerden de zwaan, sommigen bleven aan de vleugels kleven, een enkeling raakte weer los, maar drie van hen, Daphne de Bruin, Jeroen Kriek en Don Duyns bleven 'plakken'.

de federatie

Van Dale: Federatie = bond van samenwerkende lichamen die hun zelfstandigheid behouden.

Het eerste initiatief tot uitbreiding van Growing up in Public nam Paul Feld eind 1991. Hij organiseerde een aantal bijeenkomsten met collega-theatermakers.

Aan: Daphne de Bruin, Don Duyns, Carina Molier, Koos Terpstra, Tonny Vijzelman

Amsterdam, 5 oktober 1991

Beste Daphne, Don, Carina, Koos en Tonny,

Graag geef ik jullie het volgende in overweging.

Ik heb het plan om de stichting Growing up in Public ten dienste te stellen van een samenwerkingsverband van zes auteur-regisseurs. Ik heb daartoe een beleidsvoorstel aan het bestuur geschreven. Mijn voorkeur gaat uit naar zes toneelmakers die voldoende van elkaar verschillen om elkaar artistiek niet in de wielen te rijden, en die toch intuïtief tot dezelfde theaterstamboom behoren.

Doel is te komen tot een gezamenlijke aanpak van publiciteit en verkoop van voorstellingen; tot een gezamenlijke aanschaf en gebruik van materiaal (zoals vervoermiddelen, repetitieruimte, theatertechniek e.d.); tot een gezamenlijke samenwerking met een 'pool' van decorontwerpers, acteurs, kostuumontwerpers, technici e.d.; tot een gezamenlijk gebruik van het Growing up-secretariaat; tot een gezamenlijke aanvraag van een structurele subsidie voor Growing up in Public vanaf 1996 /.../

(Uit een brief van Paul Feld)

Onderlinge verwantschap in de manier van theatermaken was de belangrijkste motivatie achter de bijeenkomsten. Don Duyns voelde zich echter niet helemaal in dit gezelschap thuis en trok zich na de eerste vergadering terug.

De andere vijf gingen door met onderzoeken of er een gezamenlijke vuist gemaakt kon worden en of er een manier was waarop deze vijf makers zich konden organiseren. Het model van een federatie lag voor de hand: binnen Growing up werken verschillende theatermakers met behoud van een grote zelfstandigheid, ze delen een productieapparaat en creëren ruimte voor ontmoetingen en onderling overleg. Of, zoals het in de notulen werd geformuleerd: *op zoek naar wederzijdse beïnvloeding, dialoog, het op losse schroeven zetten van ego's zonder verlies van identiteit.*

Als gevolg van deze ontmoetingen maakten zowel Carina Molier (*Take 4+1*) en Daphne de Bruin (*Engelen hebben geen vleugels*) een voorstelling bij Growing up in Public.

Niet iedereen bleek echter behoefte te hebben aan een eigen productieapparaat, dat op dat moment bovendien nog over weinig middelen beschikte. Een aantal makers hechtte aan de reeds bestaande relaties met productiehuisen. Daphne de Bruin bleef deel uitmaken van Growing up in Public, de andere makers gingen in de loop van de tijd weer hun eigen weg.

het bestuur

Het bestuur van Growing up in Public is in de loop der jaren steeds een bestuur geweest dat de gang van zaken op enige afstand, maar met veel interesse volgt. Er wordt circa vier maal per jaar een bestuursvergadering gehouden, waarop behalve geijkte punten als financiën en jaarverslagen, vooral veel inhoudelijke onderwerpen besproken worden: nieuwe ideeën voor producties, voorstellen voor nieuwe Growing up-leden (tot 1994), voorstellen voor de organisatievorm en samenwerkingsverbanden, politieke lobby, publiciteitscampagnes- en middelen.

In de eerste jaren werd er door de bestuursleden herhaaldelijk aangedrongen op helderheid: wat was Growing up in Public nu, wie was Growing up in Public. Growing up heeft van hen geduld gevraagd: ook zij hebben moeten wachten tot Growing up organisch gegroeid was. Later werd het bestuur steeds meer een klankbord om de uitgezette beleidslijnen aan te toetsen. Met hun expertise op diverse gebieden was het bestuur altijd een waardevol baken in roerige tijden.

Bestuursleden 1991-2009:

Frank van Heusden (1991-1993)
Henk van Groenigen (1991-1993)
Gui Fortgens (1991-1993)
Harm Lambers (1991 -20)
Petra Blok (1993 - 1998)
Mathilde de Vriese (1993 -2002)
Aram Adriaanse (1995 - 2009)
Laurette Spoelman (1999 -2005)
Carel Alons (1999 – 2002)
Cor Wijn(2002-2009)
Jan Ruhof (2005-2009)
Pia van den Berg (2005-2009)
Wouter Overgaww(2002-2009)
Wolter Lommerde (2004-2009)

de meeuwdag

Op 23 februari 1992 nodigde Joost Sternheim acht relatief jonge theatermakers uit in de TheaterSalon in Frascati: Don Duyns, Peter Pluymakers, Paul Feld, Peter Eversteijn, ELS theatercollectief, Charlotte Riem Vis, Josee Hussaarts en Tonny Vijzelman. Hun opdracht was een scène te regisseren uit *De Meeuw* van

Tsjechov. De achterliggende uitdaging was uiteraard een statement te geven over de positie van de jonge maker in het theaterlandschap anno 1992.

Hoezeer *De Meeuw* ook uitnodigt om het te hebben over een generatieconflict tussen de oude garde en de nieuwe lichting, eigenlijk bleek op die dag dat dát conflict er niet was. Tenminste niet inhoudelijk. Geen van de makers hield zich bezig met vader-, of moedermoord of had de behoefte zich inhoudelijk tegen het theateridoom van hun voorgangers af te zetten. Een andere kloof kwam echter des te pregnanter voor het voetlicht: die tussen hen die het geld hebben en zij die dat niet hebben.

Er is in Nederland en Het Theater en in de rest van de Maatschappij een Generatie Conflict dat eruit bestaat dat de oudere Generatie die de Middelen in handen heeft, ontkent dat er Zulk een Conflict bestaat

(Don Duyns, in een van zijn 30 stellingen die hij die dag presenteerde).

Maar inhoudelijk gefundeerd of niet, op die dag werd de Generatie van Jonge Theatremakers (Die Geen Geld Hebben) een feit. Een feit dat menig steeds ouder wordende jonge theatermaker tot op de dag van vandaag achtervolgt.

de neushoorns

De contouren van een Generatie (van Jonge Theatremakers) kregen nog duidelijker gestalte in het project *Neushoorns in juli*, een initiatief van Carina Molier. In de zomer van 1992 werd in Het Amphitheater de voorstelling *Neushoorns in juli* gemaakt, door negen 'jonge' theatermakers: Daphne de Bruin, Don Duyns, Paul Feld, Jeroen Kriek, Rob de Kuiper, Carina Molier, Bob Ruyzendaal, Tonny Vijzelman en Kathenka Woudenberg.

Het slot van Neushoorns in juli is sterk, maakt de voorstelling 'rond' en laat zelfs een statement zien. Geen statement met een politieke of artistieke lading. Geen profetie of een anderszins inhoudelijke verklaring, maar een fysieke vertaling van de gedwongen positie waarin men verkeert. Tonny Vijzelman wordt via een ladder door de anderen ondersteund, op een hoog boven de vloer hangende rekstok geloodst. Paul Feld telt af: driehonderd, tweehonderdneenennegentig, tweehonderdachtennegentig... etc. Als Tonny Vijzelman zich laat vallen omdat hij het niet langer uithoudt, komen de anderen keer op keer en loodsen hem opnieuw de rekstok op. Onze tijd komt nog wel, lijkt zijn glimlach uit te drukken als hij, aangekomen bij nul, nog enkele tellen blijft hangen en tegen het licht in kijkt. Het is een kwestie van volhouden, van doorgaan, van telkens opnieuw beginnen zonder de moed te verliezen.
(Uit: *De Neushoorn als embleem van een nieuwe generatie*, Fien Bloemen, Theaterjaarboek 1992)

Behalve een zinderende zomerproductie, die in letterlijk alle dag- en weekbladen werd besproken, leverde *Neushoorns in juli* voor Growing up meer op: het was de eerste productie waarin de vier toekomstige Growing up-leden met elkaar een voorstelling maakten. Het directe gevolg hiervan was dat Growing up een theatermaker aan haar gelederen kon toevoegen: Jeroen Kriek. Kriek maakte in begin 1993 zijn eerste Growing up-productie *Dolly Parton is dead* (met Daphne de Bruin en Els Lijesen).

het geld

Het gaat waarschijnlijk op voor elk groeiend, zelfstandig theaterbedrijf: de permanente gewaarwording dat de financiële middelen achterlopen bij de ambities. Ook Growing up in Public had daarmee te kampen. Toch werden er steeds weer mogelijkheden gevonden om nieuwe projecten op te zetten.

Tientallen co-producenten en subsidiënten, grote en kleine, hebben het Growing up mogelijk gemaakt te komen waar het nu is. We noemen ze hier, in alfabetische volgorde, en bedanken ze nogmaals hartelijk voor de ondersteuning en samenwerking in de afgelopen twintig jaar:

co-producenten (zonder welke Growing up er niet zou zijn): Amphitheater (Amsterdam), Bellevue (Amsterdam), Fact (Rotterdam), Festival en Huis a/d Werf (voorheen De Utrechtse School, Utrecht), Groep Van Stralen (Amsterdam), InDependance Productiehuis (Arnhem), De Lieve Vrouw (Amersfoort), Nationaal Fonds (Amsterdam), [NES] producties (voorheen Werkplaats De Brakke Grond en Werkplaats Frascati, Amsterdam), Stichting Vulkanen (Amsterdam), Suver Nuver (Amsterdam), Theater Kikker (Utrecht), Toneelschuur (Haarlem), Oerol Festival (Terschelling), Fai-Ar, Marseille, De Parade, De Karavaan, Over 't IJ, De Blanke Peer, Schlachthoff Theater, Bremen, Gerrit Rietveld College, Amadeus Lyceum, Stadsschouwburg Utrecht, De Vrede van Utrecht, Parnassos, Universiteit van Utrecht.

subsidiënten (zonder welke Growing up haar voorstellingen niet had kunnen maken): Amsterdams Fonds voor de Kunst, Anjerfonds Utrecht, Carel Nengermanfonds, Fentener van Vlissingen Fonds, Fonds voor de Letteren, Fonds voor de Podiumkunsten, Gemeente Utrecht, Instituut voor Theateronderzoek, K.F. Hein Fonds, Lira Fonds, Mama Cash, Ministerie van OC&W, Muziek- en TheaterNetwerk, Prins Bernhardfonds, Provincie Utrecht, Stichting PodiumKunstWerk, Van Bijleveltstichting, VSB Fonds, Actieplan Cultuurbereik

de productiekern

Na het toetreden van Jeroen Kriek formuleerde Growing up in Public zich opnieuw als "Productiekern die voorstellingen uitbrengt van Paul Feld, Daphne de Bruin en Jeroen Kriek". De term productiekern geeft

aan dat de individuele makers en hun ontwikkeling in dit stadium belangrijker waren dan Growing up als eenheid. Extreem gesteld was Growing up in deze tijd een productieapparaat dat ten dienste stond van drie makers, die zich onderling sterk verwant voelen, maar ook sterk aan hun individualiteit hechten. Het zwaartepunt van het artistiek leiderschap lag nog steeds bij Paul Feld.

Growing up timmerde aan de weg en kreeg langzamerhand landelijke bekendheid, hetgeen onder meer tot uitdrukking kwam in de eerste substantiële subsidie (van de Gemeente Amsterdam) voor de productie *Fausto & Giulia* - het wielerepos van Paul Feld. Hiermee was *Fausto* het eerste project waarbij alle medewerkers betaald konden worden (part-time weliswaar...)

Paul Feld speelde met het idee om binnen de constructie van productiekern een eigen ensemble van acteurs, een dramaturge en een vormgeefster te vormen met Olaf Malmberg, Maaïke Bleeker, John Serkei, Roef Ragas, Carly Wijs, Erno Pieter, Bart Klever en Catharina Scholten. Met deze mensen werkte hij meerdere keren samen in verschillende samenstellingen, maar een ensemble in de strikte zin van het woord werd Growing up niet. Maar er kwamen wel twee gezamenlijke projecten tussen Paul Feld en Roef Ragas uit voort: *Garon Presley: taking care of business in a flash* (1995) en *Psychonaut* (1996) en een langdurige samenwerking met Catharina Scholten die het toneelbeeld maakt voor nagenoeg alle voorstellingen van Paul Feld, en later ook voor Daphne de Bruin. (tot 2003)

het kwartet

In de zomer van 1994 organiseerde het Theaterinstituut een aantal lezingen en discussies, waarbij Paul Feld en Don Duyns elkaar herhaaldelijk ontmoeten. Zij waren nog steeds geïnteresseerd in elkaar en elkaars werk, en spraken af voor een lunch in de Amsterdamse Mensa. Paul Feld vroeg Duyns nogmaals of hij een van de artistiek leiders van Growing up wilde worden. Twee-en-een-half jaar na zijn aanvankelijke weigering zei Don ja. Daarmee was Growing up in Public een kwartet geworden. Het gevoel dat Growing up hiermee compleet was, diende zich onmiddellijk aan.

de plek : huis a/d werf

Op uitnodiging van de toenmalig artistiek directeur Petra Blok, nam Growing up in Public in het najaar van 1994 zijn intrek De Utrechtse School (nu: Huis a/d Werf) aan de Boorstraat in Utrecht. Growing up in Public werd het huisgezelschap van dit gloednieuwe theater van Festival a/d Werf en kon er een ruim kantoor huren voor een zeer schappelijke prijs. Het hebben van een eigen ruimte, waarin vergaderd en gewerkt kon worden, was een belangrijke stap in de steeds verdere professionalisering van Growing up in Public. Het artistiek overleg kreeg een steviger basis en de samenwerking tussen de artistieke en de zakelijke staf werd gemakkelijker, natuurlijker en daardoor beter, al moest er voor repetities meestal naar ruimtes elders worden uitgeweken.

mijlpaal : 5-jarig bestaan

Op 18 februari 1995 - bijna een jaar na dato, maar dat mocht de pret niet drukken - vierde Growing up haar vijfjarig jubileum in de Koepelzaal van De Utrechtse School met een bingo, muziek, eten en de uitreiking van de Jubileumflop aan Lodewijk de Boer, schrijver van *The Family*, het stuk dat de basis was geweest voor de allereerste voorstelling.

Hoi en welkom op de jubileumflop van Growing Up in Public.

We bestaan vijf jaar en dat wilden we u laten weten. Met een vloed aan voorstellingen op basis van allemaal nieuwgeschreven teksten hebben wij ons de afgelopen jaren behoorlijk geamuseerd. Op dit schijfje kunt u met ons nog even terugbladeren. We hebben het een en ander bij mekaar gezet wat mogelijk een herinnering zou kunnen losmaken of u op een andere manier vermaken. We proberen een soort inzicht te verschaffen in het wezen en de aard van het Griepvirus, zijn ontstaansgeschiedenis, zijn erfelijk materiaal, en zijn toekomstfantasieën.

Natuurlijk is het zelfs digitaal niet mogelijk om volledig te zijn - dat zou ook oervervelend wezen. Maar stel dat uw interesse onverhoopt zodanig wordt gewekt dat u toch werkelijk meer wilt weten of lezen (bijvoorbeeld uit die eindeloze stroom toneelstukken), dan volstaat een telefoontje naar het Utrechtse secretariaat of een briefje aan het Griepse postbusadres. Rest ons de hoop dat deze kostenbesparende, regenwoudvriendelijke aanspreekmanier u niet teveel moeite bezorgt, maar integendeel een wijle van aangenaam verpozen. Overigens is het Griepvirus niet schadelijk voor uw overige digitale ware.

(bestand WELKOM! van de Jubileumflop)

de firma

Nog steeds op zoek naar een goede ondertitel, stelde Growing up in Public zich in 1995 voor als "Theaterfirma". Deze bedrijfsmatige aanduiding sloot goed aan bij de professionalisering die Growing up nastreefde. Binnen het bedrijf Growing up in Public werden verschillende afdelingen geformuleerd die elk door één van de vier artistiek leiders gerund werden. Don Duyns beheerde de afdeling Public Heroes, zo genoemd vanwege zijn voorliefde voor helden en zij die dat zouden willen zijn. Daphne de Bruins afdeling

werd Public Women gedoopt, omdat in haar stukken Publieke Vrouwen de hoofdrol spelen. Paul Feld had meer op met elementen die de maatschappij onwelgevallig zijn, dus heette zijn afdeling Public Enemies. Jeroen Kriek tenslotte ontrafelde in zijn afdeling Public Secrets de geheimen die in klassieke teksten verborgen liggen met jonge acteurs voor een jong publiek.

Binnen deze afdelingen had elke maker de gelegenheid zijn persoonlijke initiatieven te ontplooiën. De overkoepelende afdeling Public Hall was gereserveerd voor de gezamenlijke projecten van de vier artistiek leiders. In 1995 waren dat er twee. De eerste werd gemaakt op uitnodiging van Petra Blok voor het Festival a/d Werf. Op haar verzoek een productie te maken die zo dicht mogelijk bij de actualiteit van de dag bleef, maakte Growing up in Public *Product van een Dag*: vier dagen lang vier verschillende voorstellingen die op de dag zelf werden bedacht, samengesteld en gepresenteerd. De meest memorabele aflevering was die van maandagavond 22 mei, waarin de vier Growing upleden Annie M.G. Schmidt herdachten, die in de nacht daarvoor was overleden.

Daphne de Bruin leest een verhaaltje voor over Jip die graag een oom met een baard wil, net zo'n oom als Janneke heeft. Moeder zal er een voor hem kopen. Don Duyns ratelt een zelfgemaakt versje op over een duizendpoot, die aan een krekelt vertelt dat Annie dood is. Paul Feld vertelt hoe hij ooit naast Annie M.G. Schmidt in de schouwburg zat. Na de eerste vijf minuten wordt Annie niet meer genoemd. Maar de hele voorstelling blijft doortrokken van een liefdevolle weemoed. Er zijn kaarsen en wierook, er wordt gerouwd en gelachen, gerookt en gedanst op de plaat van The Sound of Music. Duyns hijst zich in zijn Winnie the Pooh-pak en vangt een vliegende drol. Vier spelende kinderen op zolder. Eén Janneke en drie Jippen. (Uit: Utrechts Nieuwsblad, 23 mei 1995)

In het najaar volgde het tweede samenwerkingsproject: *The Waste Watchers*. Voor dit project vulde het kwartet van Growing up zichzelf aan met choreograaf Feri de Geus. Met als leidraad het bijbelverhaal over Laatste Avondmaal, waarin Jezus de discipelen zijn eigen lichaam als voedsel aanbiedt, maakte Growing up een voorstelling over religie en eten, over eten als religie, over het lichaam als religie. Hun motto: Ik Weeg dus Ik Ben

Eten en de gevolgen ervan: de dood, de ondergang, vriendschap en tenslotte het leven zelf /.../. The Waste Watchers is bij tijd en wijle grimmig en grauw, gruwelijk en dan weer grotesk. Het is niet louter smakelijk vermaak wat het viertal beidt; er zit ook veel pijn aan deze show" (uit: De Telegraaf, 21 november 1995)

De oorspronkelijkheid van het gebodene dwingt bewondering af. Want ook al zweeft het eindresultaat ergens tussen een ludieke happening en een openbare repetitie in - The Waste Watchers blazen een frisse bries door het theaterbestel. (Uit: De Volkskrant, 21 november 1995)

In de subsidieaanvraag voor *The Waste Watchers* schreef Growing up dat zij zichzelf ten doel stelde *gezamenlijk te werken aan een voorstelling waarbij zekerheden op losse schroeven worden gezet en zij in het werk en op de vloer elkaar het vuur aan de schenen leggen om te formuleren wat hen bindt in deze maatschappelijke jungle.*

En dat was precies wat er tijdens het maakproces gebeurde; het zorgde menigmaal voor verhitte discussies en leidde uiteindelijk tot een boeiende voorstelling en een stevig fundament voor het collectief.

het bureau

De zesde afdeling van Growing up in Public - The Public Office - is in de loop van de tien jaar permanent door twee mensen bemand geweest: Mirjam Jesse (vanaf 1990) en Lieke Hoitink (vanaf 1989). Aanvankelijk verrichten zij gezamenlijk alle hand- en spandiensten die bij het produceren van een theaterproducties komen kijken, daarin ondersteund door de staf van Theater Kikker. Naarmate Growing up groeide en professionaliseerde, werden de taken onderling strikter verdeeld en hield Mirjam Jesse zich bezig met productieleiding en verkoop, en Lieke Hoitink met zakelijke leiding en publiciteit. Jan Veuger verzorgde van 1993 tot 1996 de financiële administratie. In 1995 werd het team verder aangevuld met een publiciteitsmedewerkster, Els Lijesen, die eind 1996 werd opgevolgd door Mariska Denayère.

de aanvraag

In de zomer van 1995 besloot Growing up in Public een aanvraag in te dienen voor een structurele subsidie in het Kunstenplan 1997 - 2000 en schreef in het najaar haar vierjarig beleidsplan.

De onstuitbare liefde voor theater - het enige levende medium dat een directe communicatie tussen maker en publiek als basis heeft - bracht deze vier mensen samen in een organisatie waar het in vrijheid werken op eigen voorwaarden binnen een artistiek concept het uitgangspunt is. Growing up in Public staat garant voor vijf wereldpremières per seizoen. Omdat we overstromen. Omdat het kookt. Vanwege een 'eagerness' om het persoonlijke publiek te maken. Omdat er zinnen zijn die geformuleerd moeten worden. Omdat er beelden zijn die gevisualiseerd moeten worden. Omdat ieder voorstelling een leven is dat geleefd moet worden.

Growing up in Public is de spreekbuis van vier eigenwijze ego's die met elkaar samenwerken in de overtuiging dat hun continue artistieke discussie resulteert in nieuwe, zinvolle theatervoorstellingen met een onmiskenbaar eigen identiteit, waarin open communicatie met het publiek centraal staat.

(Uit het Beleidsplan 1997-2000 van Growing up in Public)

de stad

In de twintig jaar dat Growing up heeft bestaan is de firma stevig in de Utrechtse bodem verankerd geraakt. In de eerste plaats door alle plekken waar gespeeld werd: Theater Kikker, het Werftheater, Huis a/d Werf, de Brandweerkazerne, Sporthal de Veiling, de fabrieksloods in Maarssen, de Buurkerk, de Dom, Leeuwenbergkerk, het Akademietheater en de Stadsschouwburg.

In de tweede plaats door samenwerking met Utrechtse collega-theatergroepen en -instellingen. Begin 1996 kwamen op initiatief van Harm Lambers en Peter Zonderland vier Utrechtse theatergroepen bijeen om te proberen gezamenlijk een pleidooi op te stellen voor meer vrije productiegelden binnen de Gemeente Utrecht.

Met het aldus ontstane actiecomité De Baksteen hebben Growing up in Public, Aluin, 't Barre Land en Keesen & Co een aantal jaren een succesvolle lobby binnen de Utrechtse politiek gevoerd. In 1999 ontstond een samenwerking in groter verband onder de geuzennaam Het Utrechts Model: een overlegorgaan van alle professionele Utrechtse theaterpodia en gezelschappen dat op 24 september 1999 haar visie op de toekomst van het Utrechtse theaterbestel aanbood aan Rijk, Provincie en Gemeente.

Wij nodigen de overheid uit om nu de vruchten te plukken van de creatieve welvaart die er in Utrecht is en daartoe de maatregelen te nemen die nodig zijn, te weten

** verstevigen van het fundament onder bestaande gezelschappen, productiehuisen en festivals*

** meer ruimte scheppen voor jonge theatermakers, ad-hocproducties en nieuwe initiatieven*

** verruimen van de mogelijkheden op het gebied van programmering en publiekswerving, in het bijzonder gericht op jongeren en allochtonen*

(Uit: Het Utrechts Model, september 1999)

structureel

Tijdens het Festival a/d Werf 1996 - terwijl Jeroen Kriek in een oude loods *Andromache* maakte - kwam het goede nieuws: de Raad voor Cultuur had het beleidsplan van Growing up in Public positief beoordeeld, en adviseerde het Ministerie van OC&W een structurele subsidie toe te kennen van een halve ton per jaar.

Growing up in Public is een bijzonder collectief van theatermakers die elk al enige jaren ervaring hebben, met elkaar en ieder afzonderlijk ./.../

Er is geen sprake van een uitgesproken stijl, maar in mentaliteit is toch een bindende factor. De ambities worden geschraagd door voldoende talent. De raad wil graag een investering in deze makers bevorderen./.../

Conclusie: De makers van Growing up in Public hebben de vitaliteit en de publiekspotentie om een bescheiden meerjarige subsidie waar te maken, die hen in staat stelt een aantal kleinschalig of middelgrote producties per jaar uit te brengen.

(Uit: Advies Cultuurnota 1997-2000. Theater)

In september volgde de uiteindelijke beslissing van het Rijk waarover Growing up in haar tweede Nieuwsbrief als volgt bericht:

BEETJE BLIJ

Growing up in Public is als een van de drie nieuwe groepen opgenomen in het Kunstenplan, maar er is voor de firma slechts een plaats bedacht als co-producent voor theaterproducties, waarvoor 250.000 is gereserveerd. Voor een gezelschap van 4 regisseurs met een productie van ca. 5 voorstellingen per jaar betekent dit structurele schaarste. Toch streven wij ernaar de koers van het gekozen beleid zo min mogelijk te wijzigen. Wij hopen met steun van co-producenten en aanvullende ad-hocsubsidies het enorme gat in onze begroting te kunnen bestrijden.

Hoewel het subsidiebedrag bepaald niet aan de verwachtingen voldeed, kreeg Growing up in Public voor het eerst een kans werkelijk beleid te maken. Er werden co-producenten gezocht en gevonden in InDependance, Huis a/d Werf, Bellevue en Suver Nuver. Er hoefde niet meer van ad-hocproject naar ad-hocproject geleefd te worden. Producties konden verder vooruit gepland worden, wat de verkoop aanmerkelijk vereenvoudigde. Al bleef de betaling van het personeel ver achter bij het werk dat verzet werd, Growing up kon vooruit en kreeg de gelegenheid een hechter collectief te worden, waarbinnen steeds meer, en op steeds meer verschillende manieren samengewerkt werd.

de plek : fort blauwkapel

Op een stormachtige zondag in april 1998 verhuisde Growing up in Public opnieuw, ditmaal naar een zelfstandige woonruimte op Fort Blauwkapel, een van de meest idyllische plekken die er in Utrecht te vinden zijn. Ruimtegebrek na een verbouwing en interne verhuizing in het huistheater, Huis a/d Werf, was de voornaamste aanleiding. De zeven medewerkers van Growing up pasten fysiek niet meer in hun eigen kantoor. Ook het veelvuldig repeteren buitenshuis werd een onwerkbaar situatie.

Via Stichting Sophia kon Growing up een oude, monumentale militaire barak uit 1883 huren. Daarin was plaats voor zowel kantoor-, vergader-, als repetitieuimte. Het ideaal: alle activiteiten onder een dak, was daarmee bereikt. Bovendien hadden de plek en het pand een geweldige uitstraling: het is maar weinig theatergroepen gegeven te kunnen werken temidden van monumentale kastanjabomen en vredig grazende schapen.

talentontwikkeling

“Een van de dingen waar Growing up vanaf het begin om bekendstaat is het consequent investeren in jong bloed. En het kruisbestuiven. De eerste autonome voorstelling die ik bij Growing up maakte was Andromache, met louter jongeren. Naar aanleiding van het effect van die voorstelling heeft onder andere ons toenmalig bestuurslid Petra Blok er zwaar op aangedrongen het jongerenbeleid te continueren, wat we ook hebben gedaan. Vanaf dat moment hebben we ons altijd intensief bezig gehouden met het ontwikkelen van voorstellingen met jongeren, autodidacten, studenten, stagiaires, net afgestudeerden etc. Vaak in combinatie met ervaren spelers. Dat was een inhoudelijke keuze. Het Fort is door de jaren heen bevolkt geweest met een hausse aan jong talent, waarvan er ook weer vele in het vak zijn doorgestroomd. Onze teksten worden op alle toneelscholen bijna dagelijks gespeeld. Het is een zeer belangrijke identiteit van ons, die vanaf dat ik Andromache maakte altijd een prominent deel van onze programmering en uitstraling is geweest. Met een groot publiek. Een keuze voor jong talent, met een zeer eigen vorm, die een hele trits aan voorstellingen tot gevolg heeft gehad. En een trits aan theatermakers en acteurs die naar het Kunstvakonderwijs zijn doorgestroomd. De talentontwikkeling is er altijd bewust geweest.”
Uit een brief van Jeroen Kriek aan zijn collega's

mijlpaal : 10 jarig bestaan

Van theatergroep, via federatie & productiekern naar theaterfirma & collectief... In tien jaar tijd was Growing up in Public gegroeid van een losse verzameling mensen naar een hecht samenwerkingsverband van vier schrijvende regisseurs. De verschillende afdelingen werden overboord gezet: ze waren niet meer nodig

Op 31 maart 1999 - precies op de dag dat Growing up in Public 10 jaar bestond - formuleerden de vier artistiek leiders hun "mission statement". Dit was de laatste opdracht in een vierdaagse beleidsworkshop - onder leiding van Leo zum Vörde sive Vörding - die Growing up voor zichzelf had georganiseerd.

MISSION STATEMENT

Growing up in Public produceert theateervoorstellingen, die vanuit vier verschillende, persoonlijke optieken de veranderingen beschrijven in de collectieve mythes, de mentaliteit en de identiteit van de moderne Hollander. De vier verschillende, persoonlijke optieken worden getoetst aan de bewegingen van de actualiteit. De gekozen theateervormen zijn helder, emotionerend en direct; via eigen teksten, een eigen theatertaal en ensceneringen in eigen beheer. De voorstellingen worden bevolkt door typerende personages uit de moderne samenleving zoals de stripheld, de activist, het idool, het staatshoofd, de sportman, de puber, de profeet, de toerist, de komiek. Door in te zoomen op collectieve symbolen verzet Growing up in Public zich tegen de versplintering van de moderne cultuur. Van deze typerende personages worden de meest persoonlijke angsten en verlangens ten tonele gevoerd. Growing up in Public zoekt aansluiting bij een publiek uit de moderne middenstand, met een smaak die het elitaire met het populaire combineert. Growing up in Public is Daphne de Bruin, Don Duyns, Paul Feld en Jeroen Kriek.

In de 10 jaar die hieraan vooraf gingen, bracht Growing up in Public haar naam in de praktijk. Van een eenmanszaak groeide Growing up op een organische manier uit tot een vierkoppig theatercollectief dat - enig in zijn soort - bestaat uit vier schrijvers/regisseurs, die overigens zelf ook regelmatig op de toneelvloer te zien waren. Aan het einde van dit millennium vierde Growing up in Public met een Alpen-party haar 10 jarig bestaan en presenteert het Jubileumboek *De illusie in eigen beheer*

"De desillusie is hardnekkig en reëel en verdwijnt daarom ook in het recente werk van de Growing up auteurs nooit helemaal. Maar het is vooral de theatrale illusie in eigen beheer, die vol vuur wordt verdedigd. En uitbundig gevierd. Met een onstuitbare energie, woede, verbeeldingskracht, theatraliteit en humor. Fantaserend over mogelijke openingen waardoor we opnieuw grip kunnen krijgen op de taal en de communicatie (...), over het oplappen van het geloof in de liefde(...), en onze blik scherpheid(...). Openlijk twijfelen, stotteren, de chaos toelaten, afwijken van gestippelde paden en soms lekker gewoon als een olifant door de porseleinkast draven door even luidkeels te verkondigen dat het leven kut is. Schrijven, niet om de wereld te verbeteren, maar om de wereld te betreden. (Uit De Illusie in eigen Beheer, Petra de Kock)

Professionalisering; De grote sprong voorwaarts, verdubbeling van het geld.

Met de tweede aanvraag voor de kunstenplanperiode 2001-2005 gaat Growing up in Public een volgende fase in. De firma is volwassen geworden en staat in de startblokken om te gaan vliegen. De aanvraag wordt gehonoreerd met een zeer positief advies.

"Growing up in Public neemt met zijn actuele, niet zelden hilarische voorstellingen op basis van eigen teksten een eigen onvervangbare plek in Utrecht in. De theatergroep spreekt een breed publiek aan waaronder veel jongeren. De groep levert een belangrijke bijdrage aan het ontstaan en de groei van het Utrechtse theaterklimaat. De commissie beoordeelt de aanvraag daarom als subsidiabel met prioriteit en adviseert het gemeentebestuur zich in te zetten voor een weerslag hiervan in het nieuwe Cultuurconvenant." (advies gemeente Utrecht)

" De raad heeft waardering voor de energie en betrokkenheid die uit het werk van Growing up spreken. De voorstellingen onderscheiden zich door hun scherpheid en door de verbondenheid met de actualiteit duidelijk van het werk van andere theatermakers. De producties voor jongeren zijn uniek. De raad vindt dan ook dat Growing up in Public een eigen functie heeft binnen het geheel van de podiumkunsten in Nederland." (advies Raad voor Cultuur)

Met de verdubbeling van de subsidie breidt het bedrijf ook het personeelsbestand uit. De producties worden groter en omvangrijker, de publiciteits- en educatieafdeling krijgen er substantiële taken bij. Manuel Segond von Banchet wordt aangenomen als nieuwe zakelijk leider en Lieke Hoitink neemt de afdeling publiciteit en PR onder haar hoede. Productieleider Mirjam Jesse krijgt verschillende productieassistenten waarvan Ingvild Molenaar uiteindelijk tot het einde toe bij Growing up blijft werken. De druk op de firma neemt ook toe. Meer geld betekend ook meer eisen waaraan voldaan moet worden. Eigen inkomsten en de hoeveelheid gerealiseerde speelbeurten gaan een grotere rol spelen in het beleid van Growing up. Spelen op de zomerfestivals in het 'vierde kwartaal' wordt een manier om het bereik uit te breiden en de stap naar de grote zaal zal moeten worden gezet.

Entree in de grote zaal met *Zorg en de Droomcentrifuge*

In samenwerking met Henk Scholten, die op dat moment directeur van de Stadsschouwburg Utrecht is, wordt de eerste grote zaal productie van Growing up uitgebracht. Paul Feld schrijft en regisseert 'Zorg en de Droomcentrifuge' met John Buijsman als de burn-out postbode Zorg en zijn queeste naar de Gouden Gids.

In 2002 volgt de tweede grote zaal productie *Mozes de Musical* in de regie van Jeroen Kriek met een tekst van Duyns.

Alhoewel de artistieke stap naar de grote zaal moeiteloos genomen wordt ook de achilleshiel van de firma zichtbaar.

Nieuwgeschreven en dus onbekende stukken trekken vooralsnog niet voldoende publiek om een plek in het grote-zalencircuit te veroveren. De voornaamste podia voor de voorstellingen blijven het vlakkevloertheater en de zomerfestivals, waar Growing up in Public zich als een vis in het water voelt.

Boekuitgaven

Voor een theaterfirma die werkt met nieuwgeschreven materiaal zijn tekstuutgaven onontbeerlijk. Er komen dus tekstbundels uit met de toneelteksten van Feld en de Bruin en Duyns, die met een gemiddelde 1 nieuw stuk per jaar inmiddels een behoorlijk oeuvre hebben opgebouwd. Deze boeken worden uitgegeven in samenwerking met de It&fb en verschijnen onder de titels 'Zes burgelijke drama's', 'Publieke Vrouwen' en 'Meer Toneel'. Ze worden goed verkocht en vanaf dat moment worden de stukken vaak gespeeld bij (amateur) gezelschappen en op theaterscholen.

'De bundels van Feld en de Bruin zijn geen begraafplaatsen van ooit gespeelde voorstellingen maar bevatten levend en leesbaar materiaal dat in literair en literair-historisch opzicht zijn waarde zeker blijft behouden. Waar het schrijven van toneel inderdaad als kunst wordt gepraktiseerd, kan men –zo tonen de Growing-up teksten aan- de fascinatie van het theater ook lezenderwijs ondergaan.' (Jos Nijhof, *Ons Erfdeel* 43^e jaargang, nr.2)

Ook worden enkele stukken in de loop van de jaren vertaald uitgegeven. *Zorg en de Droomcentifuge* van

Feld komt in Frankrijk uit onder de titels 'Zorg et le centrifuge des rêves; requiem pour un facteur'(Jean Jaques Rafel), *Vrouw alleen* van Duyns krijgt een Italiaanse vertaling als 'Donna Sola' (Rosa Maria Rinaldi), *Coming out* en *Die Junge Leute* van Duyns worden in het Duits gespeeld en vertaald door Eva Pieper, *Van de Frisse* krijgt een Engelse première als *Bottum Up!*(Esther Gould) en *Eva* van de Bruin krijgt een Sloveense variatie vertaald door Tanja Mlaker.

2001

Topjaar

Growing up in Public loopt als een speer. Het bedrijf zit goed in zijn vel en produceert een aantal zeer succesvolle producties die het hart van de samenleving raken. Met *Aladdin en de Ayatollah* en *Den Uyl of de Vaandeldraagers* worden twee grote hits gescoord. De strijd tussen twee islamitische broers in Aladdin gaat in première vlak na de aanslag op de twin towers en is daarmee een productie die de actualiteit op de hielen zit.

Den Uyl of de Vaandeldraagers van Don Duyns is politiek theater 'pur sang'. Met een optreden voor de voltallige PvdA-fractie en een integraal uitgezonden live optreden voor de televisie tijdens de Amsterdamse Uitmarkt genereert deze voorstelling nationale faam.

"Dankzij Duyns talent voor timing en goede dialogen valt er veel te genieten. Dick van den Toorn zet Den Uyl goed neer, met scherp getroffen gebaren en stembuigingen. Debbie Korper is een angstaanjagend manische Liesbeth en Stijn Westenend een meedogenloze Dries van Agt. De opzweepende jazzrock van de live-muzikanten maakt het feest compleet." (het Parool)

Er zit muziek in!

Bij alle voorstellingen in 2001 waren live muzikanten betrokken, van de solopianist in *Aladdin en de ayatollah* en de band in *Den Uyl* en *Hengst* tot het orkest met koor in het locatieproject *O mio sole*. Het was voor Growing up een belangrijke stap weg van de minidisks, geluidstapes en cd-spelers. Live-muziek betekende, niet alleen qua vorm maar ook inhoudelijk, een grote toevoeging aan Growing up-voorstellingen: het doorbreken van de vierde wand gaat makkelijker, de dynamiek is per avond bij te sturen, het 'performancekarakter' wordt versterkt en de grens tussen muziek maken met taal en met instrumenten wordt opgezocht. En hoewel live-muziek geen dogma is geworden voor Growing up zal het een blijvend element vormen in een groot deel van de voorstellingen.

Samenwerking

De vier makers, die inmiddels een duidelijke eigen signatuur hebben ontwikkeld, raken steeds meer betrokken bij elkaars voorstellingen. Diverse dwarsverbanden ontstaan. Feld en Kriek opereren steeds meer in co-regie, Duyns schrijft voor Kriek, de Bruin speelt bij Feld en Kriek, Feld regisseert de producties van de Bruin die als dramaturg fungeert bij de voorstellingen van Don of Jeroen. Deze samenwerking is ook terug te zien in het spektakel 'O mio Sole', een voorstelling over het leven van Galileo Galilei, dat speciaal voor de 365^e verjaardag van de Universiteit van Utrecht wordt gemaakt. Met een koor en orkest en uitgebreide spelersgroep staan er maar liefst 65 mensen op de vloer van de Buurkerk waar deze locatie voorstelling wordt gemaakt. Paul Feld schrijft het scenario en speelt zelf de rol van Inquisiteur. Daphne de Bruin en Jeroen Kriek regisseren samen deze monsterproductie waar amateurs en professionals 1 tableau vormen.

Jarige Schouwburg en de Zinnenweek

De vier makers staan weer samen op de vloer in de jubileumproductie van de Stadsschouwburg Utrecht. Met de Zinnenweek leveren zij weer een typisch Growing up product af. 'De Hof van Eden' wordt nagebouwd in de Blauwe Zaal waar het viertal in clownskostuum de ondergang van de wereld celebreert. De begeleidende band die bestaat uit de rotterdamers Arend Niks, Keimpe de Jong, Jasper Leclercq en Andreas Suntrup zal in de volgende jaren nog in veel gedaantes bij de voorstellingen opduiken.

Asbestsanering op het Fort, Growing up vecht voor een preferente positie om vaste huurder van het Fort te worden.

De plek op Fort Blauwkapel voelt als een warme deken. Er is ruimte voor alle activiteiten en er wordt intensief gebruik gemaakt van de studio's en kantoren. Growing up probeert een voet tussen de deur te krijgen bij de ontwikkelingsplannen voor het gebied en de status van anti-kraak om te zetten in die van vaste huurder.

"De gemeente heeft plannen het gebied te ontwikkelen met woningbouw. Onze huisvesting, een oude militaire barak, krijgt in deze plannen een kleinschalige ambachtelijke bestemming, het liefst met een culturele identiteit. Growing up in Public heeft hierin een preferente positie, mits er een 'marktconforme' huurprijs wordt betaald. Wanneer de plannen worden gerealiseerd is nog steeds niet bekend.

Tot die tijd worden er in de barak alleen de hoogstnodige aanpassingen en verbouwingen gedaan. Zo heeft er van de zomer een asbestsanering plaatsgevonden op initiatief van Growing up in Public en uitgevoerd in opdracht van de gemeente Utrecht." (uit jaarverslag 2001)

2002; een jaar van uitersten

Van een grote muziektheatervoorstelling en een kleinschalige documentaire theaterproductie; van de rust van het Terschellingse bos en de hectiek van de Amsterdamse Parade.

"Vlak na het einde van de tournee van *Aladdin* presenteerde Growing up in Public een nieuwe voorstelling over een religieus gevoelig onderwerp. Met *Mozes de musical*, een spectaculaire jongeren voorstelling met zang, dans en live-muziek voor de grote zalen, zochten we opnieuw de grenzen van de actualiteit op.

Met de zomerse wielervoorstelling *Coppi & Bartali* bracht Growing up zijn tot op heden meest ingewikkelde co-productie tot stand: een samenwerkingsverband van vijf partijen, waardoor Growing up in staat was opnieuw met een productie op de zomerfestivals te staan.

Op het Oerolfestival op Terschelling konden we een dierbare voorstelling in reprise nemen: *Hof van Eden*, waarin de voltallige artistieke leiding van Growing up zelf op de 'planken' stond, in de openlucht ditmaal.

Mijn Opa de Artiest geschreven en gespeeld door Don Duyns over het leven van zijn opa Gerry Montagne, was een persoonlijk document over de teloorgang van het variété.

Met *Le Freak; in het voetspoor van Josephine Baker*, een co-productie met John Buijsman, werd dit jaar afgesloten.

2002 was een bewogen jaar waarin Growing up de grenzen in uiteenlopende richtingen heeft opgezocht. Een jaar waarin heel hard gewerkt is, en heel veel ontdekt. Een jaar dat vier zeer verschillende nieuwe producties opleverde, één reprise op locatie, 193 gespeelde voorstellingen (93 meer dan de prestatie-eis van ons vraagt) en een record aan publieksinkomsten (ruim een verdubbeling van de vereiste "15%"). Een jaar dat begon als een winterse zoektocht door de woestijn, maar dat via het Oerolse voorjaarsbos en de zomerse wielervebaan zijn herfstige einde vond in de theatraliteit van het Amerikaans-Franse en oer-Hollandse variété. Met twee muzikale portretten uit de uitstervende wereld van het oude amusement werd 2002 besloten. " (uit jaarverslag 2002)

De Rotterdam Connectie

In deze jaren brengt Growing up een aantal co-producties uit met De Rotterdam Connectie van acteur John Buijsman, die ook regelmatig te zien is in Growing up voorstellingen. Een bijzondere reeks solo's van deze topperformer met nieuw geschreven teksten en nieuw geschreven live muziek. De regie van al deze voorstellingen werd gedaan door het regie-duo Feld/Kriek.

"Le Freak is gemaakt als het derde deel van een reeks botsingen tussen de Europese en de Amerikaanse cultuur. Het is te zien als een vervolg op de eerdere voorstellingen van John Buijsman Angel Eyes (1999) en Hengst (2000). In beide door Paul Feld en Jeroen Kriek geregisseerde programma's toonde John Buijsman met veel humor en tragiek de haat-liefde gevoelens van een witte loser voor zijn veel succesvollere zwarte concurrenten. De muzikale composities van Keimpe de Jonge speelden een centrale rol in deze producties. De muziek als tegenspeler in de monoloog." (uit jaarverslag 2002)

"De Utrechtse theaterfirma heeft zich meer en meer geëvolueerd van louter teksttoneel tot muzikaal theater. (...) Maar het is geen vrijblijvend amusement."

(Max Smith, Utrechts Nieuwsblad, 20 februari 2002)

Toch verloopt het jaar niet louter positief. De voorstellingen worden niet alleen maar lovend ontvangen. Er is ook veel kritiek. De zeer uiteenlopende vormen waarin Growing up zich manifesteert roepen vragen op. Is Growing up een makercollectief, een spelersensemble, een jongerengezelschap of een schrijversplatform? De pluriformiteit die een groot deel van de kracht is, lijkt ook een zwakte te worden. De grote producties en de vele activiteiten trekken ook een grote wissel op het personeel. Een aantal medewerkers is tijdelijk uit de running en het bedrijf lijkt in zijn voegen te kraken.

Giro d'Italia

Met Coppi en Bartali maakt Paul Feld zijn 4   toneelversie rond het leven van de Italiaanse

wielrenner Fauto Coppi.

Feld was jarenlang werkzaam als sportjournalist en specialiseerde zich in het Italiaanse wielrennen. Twintig jaar lang volgde hij de Giro d'Italia en schreef een aantal versies van toneelstukken rond de tragische Coppi en zijn aartsrivaal Gino Bartali.

In 2002 start de befaamde wielerronde in Groningen onder de titel Gironingen. Growing up produceert samen met de Parade een gloednieuwe productie "Coppi & Bartali" die te zien is op diverse zomerfestivals. Tevens brengt Feld samen met zijn collega journalist Ludo van Klooster een boek uit "De Droom van de Giro".

2003

Eigen Festival met Almere Underground

On the Road, Coming Out, GSM, de Tunnelbouwers en HOP waren vijf jongerenvoorstellingen die Growing up in Public in september presenteerde tijdens het festival Almere Underground, een alliantie van de Utrechtse theaterfirma met het Almeerse theater De Metropole.

Jeroen Kriek heeft in de loop van de jaren een bijzondere manier van jongerentheater ontwikkeld die landelijk zeer goed scoort. Rauw en ongepolijst geven ze stuk voor stuk inzicht in de spijkerharde mechanismen in (sub)culturen van jongeren. Tijdens dit festival worden een aantal van deze voorstellingen in samenhang gepresenteerd.

Speciaal voor de slotavond van dat festival maakte Daphne de Bruin de kleurrijke gelegenheidsvoorstelling *Grond* met een grote groep Almeerse amateurs. Een dag eerder leidde Paul Feld in de Metropole een druk bezocht debat over de Almeerse theatersituatie.

Het festival *Almere Underground* was een goed voorbeeld van een nieuwe manier van presenteren van onze voorstellingen. Met als doel het tonen van samenhang, dwarsverbanden en inhoudelijke verdieping.

Een andere manier om dat te bewerkstelligen was de uitgave in eigen beheer van het boek *Handelaars in Drama* (met een inhoudelijke inleiding van Kester Freriks, vier samenhangende interviews, vijf toneelteksten en een schat aan fotomateriaal) dat vlak voor het eind van het jaar van de persen rolde. (uit jaarverslag 2003)

"Growing up in Public is niet alleen een firma, het is ook een energieke stroming in het Nederlandse theater die hun repertoire rechtstreeks van de schrijftafel van de auteurs naar het theater wil brengen. (...) En daarbij brengen ze ook nog eens de verborgen en minder verborgen maatschappelijke ontwikkelingen dicht bij het theater."

(Kester Freriks, **Handelaars in Drama**, december 2003)

Club Growing up

Na een onderzoek, geleid door Ernst Mol van Kunst & Zaken, startte Growing up een zakelijk netwerk met bedrijven uit de regio onder de naam Club Growing Up. Doel van dit netwerk is een wisselwerking op gang te brengen tussen het bedrijfsleven en de culturele sector. Cultureel ondernemerschap en creatieve economie gaan een grotere rol spelen in het beleid van de firma.

Beste Clubleden,

*Graag nodigt Growing up in Public jullie 'ten diner' uit in de studio van Fort Blauwkapel op **donderdag 4 november 2004 van 18.30 tot 22.30 uur.***

We stellen het op prijs die avond op een informele en prikkelende manier met jullie van gedachten te wisselen over het wederzijdse belang van economie en cultuur. Utrecht is zich aan het ontwikkelen tot toonaangevende 'creatieve stad' van het land. Daarin speelt ook Growing up in Public een eigen en eigenzinnige rol. Binnen de 'creatieve economie' als onderdeel van de moderne kennis- en diensteneconomie zijn het bedrijfsleven en culturele instellingen, naast ook universiteit en overheid, partners in onderzoek, ontwikkeling en innovatie.

Graag vernemen wij van ieder clublid zijn of haar persoonlijk belang bij deze 'creatieve economie'. Growing Up wil de komende jaren de banden met het Utrechtse bedrijfsleven versterken en uitbreiden. Wij zijn benieuwd of en hoe wij de band met jullie afzonderlijke bedrijven kunnen intensiveren en de vriendschap kunnen concretiseren. (uitnodiging eerste bijeenkomst Club Growing up.)

2004

Kantje Boord

Growing up bereid zich in de aanloop naar 2005-2009 voor op een schaalvergroting. De stap naar de grote zaal die nog niet binnen ons bereik lag, willen we maken in de volgende periode. Inhoudelijk moet er een verschuiving plaatsvinden naar een uitgesprokener en politieke theater, de verschillende identiteiten van de makers duidelijker in een artistiek programma geprofileerd. Door het vele co-produceren in de afgelopen jaren lijkt soms de identiteit van Growing up te verwateren. Meer geld om meer in eigen beheer te produceren lijkt daarvoor een oplossing.

Tot onze verbijstering krijgt Growing up in Public een negatief advies van de Gemeente Utrecht. De adviescommissie vindt de kwaliteit van de voorstellingen wisselend en ziet te weinig artistieke groei. De advisering van de Raad van Cultuur is echter wel positief, maar met de nodige kanttekeningen. Na een intensieve lobby die gevoerd wordt binnen de Gemeente Utrecht, weet Growing up zich toch weer een kunstenplanperiode verzekerd van geld. Maar een fikse korting is het gevolg van deze kritische advisering. Growing up ziet zich genoodzaakt om een rigoureuze reorganisatie te realiseren en is voor deze keer met de hakken over de sloot. Een herzien beleidsplan dwingt ons om prioriteiten te formuleren. De plannen voor de grote zaal worden overboord gegooid en een reductie van het aantal te produceren voorstellingen zijn moeten soelaas bieden. Er wordt een zomer lang gewerkt aan een herzien beleidsplan om de firma weer op koers te krijgen. Ondertussen gaat het produceren gewoon door en worden er twee bijzondere producties uitgebracht op Terschelling, waar het voltallige gezelschap zit.

OEROL

Het Terschellingse zomerfestival Oerol gaat een steeds belangrijker rol spelen in de zomerprogrammering van Growing up. In 2004 wordt naast EVA van Daphne de Bruin, *Sud Achterom* gemaakt door Jeroen Kriek met een klas leerlingen van de Amsterdamse Mimeschool. Het concept van een wandelvoorstelling langs een aantal locaties waar zich mini voorstellingen afspelen wordt in de volgende jaren door Kriek gecontinueerd. In 2005 is dat *Oosterburen* met een internationale cast van jonge makers uit de hele wereld en in 2008 *Noordvaarders* met straatartiesten van het opleidingsinstituut Fai-Ar uit Marseille.

Het Fort veroverd!

Na een moeizame verovering van enkele jaren is het dan eindelijk gelukt. De Gemeente Utrecht koopt de militaire barak aan als permanente huisvesting voor Growing up in Public. De stichting SWK wordt eigenaar van het pand en verhuurt de ruimte aan de firma. Er is een grootscheepse verbouwing op handen en de oude slaapplek van de cavalerie zal volledig worden ingericht naar de wensen van Growing up. De muren worden gesloopt, de inboedel wordt opgeslagen in twee grote containers en het personeel trekt zich terug in porto-cabins op het terrein.

2005

Afscheid van Don Duyns

Naar aanleiding van de op handen zijde veranderingen besluit Don Duyns Growing up in Public te verlaten. Hij wil zich meer op het schrijverschap toe gaan leggen en zoekt opnieuw de vrijheid van het freelancerschap op. Na ruim 10 jaar onderdeel uitgemaakt te hebben van het collectief nemen wij in de winter van 2005 afscheid van een zeer bijzondere collega. Met de presentatie van zijn toneelbundel "Stukken" kiest hij het ruime sop. Zijn laatste productie die hij bij de firma uitbrengt onder de titel Paars, is een prachtig slotakkoord.

Reorganisatie

Als gevolg van een interne analyse van de organisatie heeft Growing Up de niet-hiërarchische organisatievorm verlaten waarin alle besluiten op zakelijk en artistiek gebied via onderling overleg en discussie binnen de zevenkoppige directie tot stand kwamen. Oprichter Paul Feld wordt artistiek leider, Daphne de Bruin en Jeroen Kriek vormen samen met Feld het artistieke team. Growing up in Public wil nadrukkelijk één sterk gezelschap worden, met een duidelijke stijl en een helder artistiek programma. Binnen het gekozen themagebied *politiek en machthebbers* zijn er drie invalshoeken: die van het jongerenperspectief, die van het vrouwenperspectief en die van de politieke iconen. (uit herzien beleidsplan 2005-2009)

Verbouwing

BEZET

Na een ingrijpende verbouwing van enkele maanden is Fort B weer klaar voor gebruik. Tijdens het Uitfeest Utrecht op 4 september werd de basis van Growing Up feestelijk heroverd. Met fanfaremuziek, met vaandelzwaaien en met een vlaggenceremonie door mevrouw Annie Kamp (Gedeputeerde van de Provincie Utrecht) werd ons huistheater heropend. In de bomvolle theaterzaal speelde Daphne de Bruin de laatste drie voorstellingen van The Bitch en presenteerde Paul Feld zijn nieuwe toneelbundel "Dat verhaal met die Glazenwasser en andere feitelijke drama's".

HOTSPOT

Growing up in Public gaat de inspirerende locatie op diverse manieren benutten. Voorstellingen in het eigen theater, debatten, workshops, culturele evenementen en culinaire ontvangsten: Fort B wordt een plek waar artistieke en maatschappelijke arbeid een vrijage met elkaar aangaan.

BEDANKT

Aankoop en verbouwing Fort B werd mede mogelijk gemaakt door: Gemeente Utrecht, Provincie Utrecht, Vrede van Utrecht, VSB Fonds, Bouwfonds Cultuurfonds, K.F Heinfonds, Prins Bernard Cultuurfonds (Uit onze Nieuwsbrief)

Met een prachtig verbouwd pand, een nieuw beleid en een vernieuwde compacte organisatie gaat Growing up in Public haar derde cultuurnota-periode in. Paul Feld vormt als artistiek leider samen met zakelijk leider Manuel von Banchet de directie. Jeroen Kriek gaat zich toeleggen op de jongerenvoorstellingen en is tevens hoofd van de afdeling productie. Ingvild Molenaar wordt als productieleader aangenomen. Daphne de Bruin ontwikkelt muziektheaterproducties rond vrouweniconen en runt samen met Dagmar Bokma de afdeling publiciteit en PR. Lise van den Hout komt als stagiaire bij Growing up werken en blijft tot het einde toe aan de firma verbonden; van stagiair tot productieassistent en actrice, naar interim zakelijk leider in de laatste fase.

Community art en talentontwikkeling als twee kanten van dezelfde medaille

Een speciale plek in het werk van Growing up in Public wordt ingenomen door de spraakmakende scholierenvoorstellingen rond actuele onderwerpen, in samenwerking met scholieren van het Gerrit Rietveldcollege in Overvecht, dat op een steenworp afstand ligt van onze thuisbasis Fort B in Blauwkapel. Growing Up koestert een opvatting van educatie die met jongeren het theatrale debat wil aangaan over hun ervaringen, hun dilemma's en hun omgeving.

Vanaf 2004 maakt Growing up in Public jaarlijks naast de 'reguliere' voorstellingen als een vorm van educatie een voorstelling met scholieren van deze school op basis van door hen geïnspireerde en speciaal voor hen geschreven teksten. Jeroen Kriek regisseert deze voorstellingen. Middels fysieke trainingen en groeps-dynamische opdrachten weet hij jongeren tot een transparante en indringende manier van spelen te brengen. Inmiddels zijn er in het kader van het Actieplan Cultuurbereik vier uitgekomen, elk met veel succes: *Volgens Murat* 2004, *Mis* 2005 (beide geschreven door Duyns), *Exit* 2006 (Bas Beerendonk), *Kids on Fire* 2007 (Daphne de Bruin).

Kernwaarden van Krieks werkwijze zijn discipline, inhoudelijke input en stellingname.

Kriek: "Ik werk niet zozeer vanuit de leefwereld van de jongere. Ik neem mijn jonge acteurs mee in een gedachtevorming over deze tijd. Ik eis engagement van ze. Ik geef een inhoudelijke input waarmee ze zich moeten verhouden, waartegen ze stelling moeten nemen, desnoods tegenover mij. Ik investeer dus ook in stellingname voor en na de repetities. Dat maakt de voorstellingen en de werkwijze bijzonder. Ik zoek het kruispunt waarop zij en ik van beide kanten geraakt worden. Dan is het vaak direct al markant theater." Uit activiteitenverslag 2007

Kunst als steen in de vijver van stad en regio

Voor Growing Up is theater een kunstvorm die ontstaat in en zich laat voeden door zijn omgeving. Maar er is nadrukkelijk een wisselwerking. De theatermaker verhoudt zich niet alleen tot zijn omgeving, hij oefent daar ook invloed op uit. Onze theatervoorstellingen en onze tekstuitgaven hebben de werking van een steen in de maatschappelijke vijver die steeds bredere kringen tot gevolg heeft. Uitgangspunt daarbij zijn de stad en de regio als bakermat van een bloeiend kunst- en cultureel klimaat. Utrecht heeft zich ontwikkeld tot toonaangevende creatieve regio van het land. Daarin speelt Growing up in Public een eigen en eigenzinnige rol als onvermoeibaar aanjager van debatten en als actief deelnemer aan andere strategische allianties.(uit jaarverslag 2005)

The Young Ones!-serie

Jeroen Kriek ontwikkelt als regisseur een aantal politieke jongerenvoorstellingen rond een internationaal studentenhuus onder de noemer de Young Ones. Het eerste deel werd geschreven door Don Duyns, deel twee en drie waren van de jonge Utrechtse schrijver Enver Husicic. De Young Ones bespeelden zowel

festivals als Oerol en de Parade als het kleine en middentheatercircuit.

Young Ones I; Die Jungen Leute (september 2005) toonde zes jonge Duitsers en één Nederlandse toerist in een hilarische botsing van culturen. Het studentenhuis 'Das Kollektive' als het nieuwe Europa waarin stokoude vooroordelen tussen volken de vorming van een internationale gemeenschap in de weg zitten. Gemaakt voor het Explosiv-festival in Bremen. Young Ones II; Van de Frisse (mei 2006) toonde drie Nederlandse corpballen, een UVSvster, een Belgische & een Duitse eerstejaars in een genadeloos politiek ontgroeningritueel. Young Ones III; Voor Volk en Vaderland (maart 2008) is de 'sequel' van 'Van de Frisse'. De rollen zijn omgekeerd: de buitenlanders zijn aan de macht. Het interculturele Nederland van Geert Wilders is de setting voor een harde *comedy of errors*.

"De nieuwe lichting jonge acteurs van het Utrechtse gezelschap Growing up in Public weet een onheilspellende sfeer te scheppen. Zij beelden een studentenhuis uit als het territorium van reactionaire ideeën en felle repressie. Deze acteurs, sommigen zijn zelfs ongeschoold, durven openlijk en verontrustend op het huidige politieke klimaat te reageren." (Kester Freriks, NRC Next, 26-06-2006)

Werken in opdracht: Jago & Mussert

Samen met Giep Hagoort, lector Kunst en Economie van de HKU, bereidde Growing Up in het najaar van 2005 een aantal avonden voor voor bedrijfsmanagers, bestuurders en politici op Fort B, naar aanleiding van de voorstelling *Jago de Wraak*, die in januari 2006 in première ging in het Akademietheater, het huistheater van de HKU.

Het initiatief voor deze voorstelling ligt bij Hagoort en Wim Meuwissen, lector Acteren van de HKU (inmiddels met pensioen), die Growing Up begin 2003 benaderden met het verzoek om een actuele interpretatie te maken van het personage van de intrigant uit Shakespeare's *Othello*. Hagoort publiceert al jaren artikelen over de rol van verborgen opposanten zoals Jago in organisaties in het bedrijfsleven. Op zijn initiatief verscheen rond de voorstelling *Jago de Wraak* een programmaboek speciaal gericht op managers, getiteld de *Jago Business Review*.

Opnieuw in opdracht van de jarige Stadsschouwburg van Utrecht, die in oorlogstijd (1941) werd geopend en regelmatig werd gebruikt voor feesten en partijen van de NSB, maakte Paul Feld in de zomer van 2006 een associatief theatraal portret van NSB-voorman Anton Mussert. Het feit dat de Nederlandse regering op dat moment demissionair was (door de zaak Hirshi Ali en minister Rita Verdonk) en dat het rechtse gedachtegoed in de peilingen erg populair bleek te zijn werd door Feld gretig gebruikt in het maakproces van De Kleine Patriot; of de Grote Anton Mussert Show.

Paul Feld profileert zich met deze twee voorstellingen en *Forza Nero* (2007) als schrijver en regisseur van actuele, politieke drama's. Zijn voortrekkersrol in het utrechtse culturele beleid en zijn onverschrokken mentaliteit zijn van groot belang voor de stad en Growing up in Public.

Zomerperformances

Daphne de Bruin ontwikkelde in deze laatste cultuurnota periode een serie voorstellingen met een totaal eigen toon. Met een viertal one-woman shows, met afwisselend sound-scaper Joop van Brakel en gitarist Andreas Suntrup aan haar zijde, was zij meer dan driehonderd keer te zien op de diverse zomerfestivals en in de theaters. *EVA* (2004), *The Bitch; in bed with Macbeth* (2005), *De Vicky Vinex Roadshow* (2006) en *Mrs God* (2008) hielden het midden tussen een videoclip op toneel en een popconcert. Vrouweniconen op het kruispunt van hun historische context en het moderne leven, weet zij op een eigenzinnige wijze een eigen stem te geven.

De drie makers van Growing up in Public zijn met hun gethematiseerde series volledig in hun kracht gekomen. Alhoewel de voorstellingen zich op totaal verschillende wijze manifesteren, andere podia bestrijken en een verschillende doelgroep aanspreken, dragen ze een onmiskenbaar Growing up stempel. Direct, vers van de lever, uitgesproken kleurrijk maar altijd met een grom vanuit de onderbuik. Achter de schermen zijn de drie maker continu met elkaars werk verweven. Ook al is het bedrijf geen collectief meer in de strikte betekenis van het woord, er wordt intensiever samengewerkt dan ooit.

De Unie van Utrecht

Onder meer naar aanleiding van de nota *Verschil Maken* van de toenmalige staatssecretaris Medy van der Laan begonnen in de zomer van 2006 een drietal Utrechtse stadsgezelschappen een onderzoek naar de mogelijkheid om gezamenlijk een Utrechtse voorziening te gaan creëren.

De Paardenkathedraal, Aluin en Growing up in Public gaven samen met de Gemeente Utrecht een verkennende informatieopdracht aan Carel Alons om het draagvlak voor een intensievere vorm van samenwerking tussen de drie organisaties te onderzoeken, mogelijk zelfs een fusie. In december 2006 kwam Alons met het advies aan de drie organisaties om af te zien van fusieplannen. *"De conclusie is dat een stadsvoorziening in Utrecht wenselijk en haalbaar lijkt maar dat een fusie tussen de drie gezelschappen daartoe niet de meest geëigende weg is"*. Vanaf januari 2007 concentreert de zoektocht naar een alliantie zich op de vorm van een verbond met behoud van zelfstandigheid. Werktitel: *De Unie van Utrecht*. Een gedeelde cultuurvisie op de plaats van theater in de samenleving en de stad levert daartoe de basis. Duidelijk is dat na de drie drieluiken van dit kunstenplan de individuele handtekeningen van de makers significant zijn. Kunst maken vanuit een maatschappelijke betrokkenheid en persoonlijke noodzaak. De buitenwereld binnenlaten en omvormen tot politieke satire. Theatermaken in het anarchistische reservaat van onze overgeprikkelde samenleving en daarmee een plek creëren waar voor even de onderstroom de boventoon voert.

Growing up in Public kiest voor bijtend, actueel theater en het lijkt wel of deze Utrechtse theaterfirma per seizoen aan vitaliteit wint. De producties bruisen van het theatrale plezier en het inhoudelijke lef; boeiender dan menige voorstelling van de grote gesubsidieerde gezelschappen.
(Erik van der Velden, Algemeen Dagblad, 18-12-2006)

Internationaal

In het Duitse Bremen is Kriek bij het Schlachthoftheater enkele jaren geleden begonnen met een drietraps-opleidingstraject Junge Actoren. De voorstelling Die Jungen Leute (eerste aflevering van de Young Ones-serie in 2005) met een cast zonder noemenswaardige theaterervaring was daar een eerste uitvloeisel van. De werkwijze gebaseerd op Grotowski-achtige trainingen, gedegen literair scènemateriaal, goede gesprekken en bier, blijkt zijn vruchten af te werpen: 80 % van de cast van Die Jungen Leute zit inmiddels op een theaterschool. In de volgende jaren maakt Kriek Onder andere 'Hamlet' in het Schlachthoftheater en maakt hij deel uit van de artistieke commissie van het Explosiv Festival.

2007

Bezinning op nieuwe wegen

Na het productieve jaar 2006 met zes gloednieuwe voorstellingen stond 2007 voor Growing up in Public vooral in het teken van bezinning en vernieuwing, mede met het oog op de planontwikkeling richting de cultuurnota periode 2009-2012. De pas op de plaats gecombineerd met nieuwe planvorming besloeg alle terreinen van ons beleid, van artistiek inhoudelijk tot verkoop tot marketing tot educatie tot onze externe allianties.

'Growing up in Public streeft er naar om de hand van de makers in nagenoeg alles zichtbaar te laten zijn. Veel van wat hoort bij de voorwaarden scheppende activiteiten van het theater maken, van marketing tot productie tot belangenbehartiging in gemeentelijke, regionale en sectorale overlegorganen wordt voor een belangrijk deel door de makers zelf gedaan. Dit is bevorderlijk zowel voor de flexibiliteit in artistieke en maatschappelijke zin als voor de persoonlijke betrokkenheid die we nastreven. Dat is onze opvatting van het beroep van theatermaker: niet opereren vanuit een ivoren toren maar vanaf de werkvloer midden in de samenleving. Elk van de drie makers is bij elk van de voorstellingen betrokken. Jeroen Kriek en Paul Feld nemen samen de regie op zich van alle voorstellingen van, afwisselend als hoofdregisseur en als co-regisseur, Daphne de Bruin is als schrijver, dramaturg of actrice betrokken bij alle voorstellingen.'

De komende jaren willen we het beleid vanuit de drie invalshoeken jongeren, vrouwen en politieke iconen continueren, maar we willen de onderlinge samenhang gaan vergroten door één thematiek centraal te gaan stellen. Bovendien willen we een triptiek voorstellingen over de grote stad gaan maken waarin de drie invalshoeken samenvloeien. Deze 'Tri-Poli-cyclus' vormt een nieuwe artistieke uitdaging en zal onze gezamenlijke herkenbaarheid bij het publiek vergroten. Op zoek naar een herdefiniëring van ons werk en onszelf als maker zetten we in op een triptiek rond de het thema 'migratie'.

Tri-poli

De komende jaren zet In Public in al zijn voorstellingen de biotoop van een fictieve metropool in wording centraal. Een stad is net als het theater een magische plek waar mensen naar toe trekken in de hoop dat daar iets voor hen wordt opgelost. Waar in 1960 nog tweederde van de mensheid op het platteland woonde, daar is deze verhouding in 2025 omgekeerd. Deze massale migratie raakt ons allen dagelijks en voltrekt zich

wereldwijd in een hoger tempo dan onze ziel kan bijhouden. De stad is gebouwd op dromen over een beter leven waarin behoeften bevredigd zullen worden. Inhoudelijk uitgangspunt van ons artistiek programma 2009-2012 (2013) is de inburgering van de Nederlander in het nieuwe Nederland in het nieuwe Europa. Nederland ontholpdt snel en diepgaand en de Nederlander moet zichzelf terugvinden in een nieuwe taal, in nieuwe omgangsvormen, in een nieuwe identiteit. Centraal in onze programmering staat een driedelige cyclus muziektheatervoorstellingen getiteld Tri-Poli. De cyclus verschijnt in drie delen (Necropolis in 2009, Metropolis in 2011 en Astropolis in 2013) die een grote samenhang krijgen maar elk op zich in een aparte, autonome vorm worden gegoten. (Uit de subsidieaanvraag 2009-2013)

Daarnaast willen we de samenwerking met jong theatertalent tot structureel beleid maken, gaat ons huistheater een grotere rol spelen in het accommodatiebeleid van de Gemeente (met als onderscheidend profiel het nieuw geschreven toneelwerk), wordt de uitwisseling met het publiek geïntensiveerd, blijven we talentontwikkeling inzetten om thema's inhoudelijk te ontwikkelen en willen we de internationale samenwerking met Bremen structureel maken en uitbreiden met de Fai Ar-school voor circus- en straatperformers in Marseille.

Nekschot

April 2008. Tijdens de repetities van Mrs God komt het oorverdovende nieuws binnen.

De adviescommissie in Utrecht adviseert negatief over de subsidiëring van Growing up in de volgende Cultuurnotaperiode. We zijn met stomheid geslagen en weten dat het einde van de firma in zicht is. De witte wijn wordt op tafel gezet en een half uur lang verwerken we de eerste schrik. Daarna gaan we de repetitieruimte weer in met 1 zekerheid. Je geld kunnen ze je afnemen, je kunstenaarschap nooit. En we gaan door met datgene wat we al zo lang en met zo veel passie doen; theater maken op het scherp van de snede.

In mei volgt de eveneens negatieve beschikking van de landelijke commissie. Algemeen oordeel luidt dat het collectief lijkt te zijn uitgewerkt en de meerwaarde van de firma voor de afzonderlijke makers niet meer aantoonbaar is. Dat Growing up als culturele onderneming zijn beste jaren heeft gedraaid in zijn geschiedenis is niet van invloed op het advies.

"Onlangs is Growing up in Public geconfronteerd met twee negatieve beschikkingen van de provincie en gemeente Utrecht en van het NFPK+ voor een meerjarige subsidie. Beide beschikkingen spreken los van elkaar nadrukkelijk hun waardering uit voor de stimulerende rol van Growing up in Public in het Utrechtse culturele landschap, met name die van de artistiek leider, en hopen dat die kwaliteiten voor Utrecht behouden zullen blijven. De financiële implicaties van de negatieve beschikkingen dwingen ons evenwel om vanaf 1 januari 2009 ons bloeiend bedrijf te gaan ontmantelen."

De laatste

De scholierenprojecten naar aanleiding van actuele onderwerpen waren zo succesvol dat de behoefte ontstond om ze uit te breiden naar meer scholen. Het Amadeus Lyceum in Vleuterweide/Leidsche Rijn is met zijn cultuurgerichte onderwijs een uitstekende partner. In 2008 maakt Growing up de film *El Army!* met een spelersgroep van 16 leerlingen van deze cultuurschool. Dit is de laatste productie die door de theaterfirma Growing up in Public wordt geproduceerd.

Growing Underground

Het laatste half jaar staat in het teken van de afbouw. Twintig jaar theatergeschiedenis wordt gearchiveerd voor een nieuwe website waarop het artistieke kapitaal van Growing up toegankelijk zal blijven voor publiek. Het fysieke archief wordt ondergebracht bij het Utrechts Archief waar het 10 meter archiefkast beslaat. Opgeborgen in zuurvrije dozen en mappen. De enorme berg techniek die in de loop van de jaren is opgebouwd wordt getransformeerd tot een handzaam formaat 'mobiel theater'. De makers van Growing up in Public kunnen altijd en waar dan ook neer strijken om locaties te transformeren in een eigen podium.

Blowing up in Public

Op Zaterdag 6 juni 2009 vieren wij Blowing up in Public. We kijken op onze thuisbasis Fort B vanaf de namiddag tot middernacht terug op 20 jaar theater maken met goed eten van Altra Volta, mooie muziek van New Niks en spectaculair vuurwerk. Voor dit feest nodigen we de honderden medewerkers van de afgelopen jaren uit, alle vrienden

en diegenen die zich de afgelopen twintig jaar hebben ingespannen voor en hebben meegeleefd met onze voorstellingen.

Growing up is in 1989 opgericht, in 1991 zijn de statuten bij de notaris vastgelegd, in 1997 ontving Growing up haar eerste meerjarige subsidie. Dat betekende een entree in wat toen nog het Kunstenplan heette. Eind 2008 zijn wij 12 jaar structureel gesubsidieerd.

Twee decennia Growing up in Public zijn niet los te zien van de Utrechtse cultuuropbouw in zijn geheel, zoals ruim 10 jaar Utrechts Model, de opbouw van het middencircuit (Utrechtse School/Huis aan de Werf, Kikker), zoals de verovering van Fort B. Blowing up in Public gaat gepaard met een volgende fase in de Utrechts culturele landschap.

In de twintig jaar van ons bestaan hebben wij een oeuvre opgebouwd van meer dan 100 eigentijdse door de actualiteit geïnspireerde toneelteksten en bewerkingen van klassiekers, speelden we meer dan 3.000 voorstellingen in theaters en op locaties in Nederland, België en Duitsland, hadden we per jaar gemiddeld 10.000 bezoekers en hebben we 8 boekuitgaven op onze naam staan.

Een speciale plek neemt in onze herinnering Fort B in. Na een moeizame verovering van enkele jaren werd de militaire barak uit 1883 begin 2005 ter culturele bestemming aangekocht door de gemeente Utrecht, waarna een grootscheepse verbouwing en herinrichting plaatsvond. In september 2005 werd Fort B officieel ingewijd.

Growing up in Public nam de afgelopen decennia in het theatrale landschap stelling voor een politiek theater dat op aansprekende wijze een kritisch standpunt innam ten aanzien van de eigen samenleving. We waren een groep die zich profileerde met nieuw geschreven satirische theaterteksten. Geschreven met een pen die in gif was gedoopt. (Uitnodiging Blowing Up in Public)

Growing up in Public; the next generation

In juni 2009 houdt de theaterfirma Growing up in Public op te bestaan als organisatie. De stichting blijft echter gehandhaafd. Met een bescheiden opgebouwd eigen vermogen, een schat aan ervaring, een status als doorgewinterde theatermakers en een mobiel theater in de opslag zullen de makers van Growing up in Public elkaar in de toekomst blijven inspireren en opzoeken in nieuwe dwarsverbanden.